

2025/09/21 – Μετά την Ύψωσιν

«απαρνησάσθω εαυτόν»

Το καράβι γέρνει στο πλευρό. Βυθίζεται βιαστικά.

Τρέμεις το κατάστρωμα. Στέκεις στο πιο ψηλό σημείο. Αγκαλιάζεις ένα στύλο. Και αναμένεις με αγωνία. Τι θα γίνει λοιπόν;

Άναυδος παρακολουθείς τους συνταξιδιώτες. Όλο και βουλιάζουν. Και με πλήρη μακαριότητα μάλιστα. Το βλέπουν το νερό. Δεν αγωνιούν;

Κάποιοι, σε κεντρικό σημείο του καταστρώματος, σε κύκλο τραγουδούν.

Κάποιοι είναι μισοβυθισμένοι.

Οι άλλοι συνεχίζουν το τραγούδι τους.

Το παρατήρησες πάντως. Ακόμη και αυτοί που βυθίζονται τραγουδούν.

Λεπτά αγωνίας.

Εσύ μένεις όρθιος. Κι ο στύλος του караβιού;

Τον αγκαλιάζεις περίτρομος και σκέφτεσαι. Μια ζωή σε αυτό το καράβι. Αυτό ήταν η ζωή σου. Σήμερα; Χάνεται.

Το κατάρτι όλο και υποχωρεί. Σε τραβά στο βυθό.

Τα κύματα φθάνουν στο στόμα σου.

Η απελπισία; Στη δόξα της.

Το παίρνεις απόφαση.

Βήχοντας προσπαθείς να βγεις στην επιφάνεια. Αφήνεις το μόνο καταφύγιο της ζωής σου.

Τα κόκκινα σύννεφα δεν φαντάζουν πια όπως πριν.

Οι καρχαρίες, με ακονισμένα δόντια, προσπερνούν αδιάφορα. Γαλαζοκόκκινος ο ωκεανός γύρω. Κι εσύ; Μετέωρος αληθινά.

Γύρω πλέουν πτώματα συνταξιδιωτών.

Η γαλήνη τούτη σε τρομάζει. Κάτι αναμένεται. Κάτι κρύβει.

Βγάζεις το χέρι από το νερό. Σαν να το βλέπεις για πρώτη φορά.

Κάποια συντρίμια γυροφέρνουν.

Αρχίζεις να συνειδητοποιείς κάποιες πραγματικότητες. Σημάδεψαν τη ζωή σου.

Τα δάχτυλα κλείνουν σε σχήμα Σταυρού. Και φωνάζεις: Θεέ βοήθα.

Καταλαβαίνεις τώρα.

Είναι καιρός να αλλάξεις. Ν' απαρνηθείς επιτέλους τον εαυτό σου. Να θυμηθείς και τους άλλους.

Χωρίς να είναι θέμα απειλής, υπόκειται και το δικό σου το πλοίο στους κινδύνους τους διάφορους.

Μπορείς να προλάβεις.

Γιατί διστάζεις;

+ ο π. Γ.